

Carles Amengual: “Em vaig aprendre de memòria la vida glossada de Ramon Llull”

Dg, 17/01/2021 per Catalunya Religió

(Josep Gordi -CR) En **Carles Amengual** va néixer al poble de Selva, a Mallorca, i és una persona dotada d'una gran curiositat per la muntanya, les llengües i el coneixement. Només cal esmentar que és llicenciat en Medicina, Biologia, Humanitats, Estudis d'Àsia Oriental i en Ciències Religioses. Amb ell hem conversat asseguts en un banc del bosc de can Veire de Gallecs. És una nova entrevista de la col·lecció [Natura Sagrada](#).

Quins són els seus records d'infantesa relacionats amb la natura?

El primer que em ve a la ment és la casa amb el jardí, en el qual vaig passar moltes hores. Cal assenyalar que a les golfes de casa hi ha molt material del meu avi que havia estat apotecari. Per tant, les golfes i el jardí van ésser dos espais per perdre'm i fer petits descobriments. També guardo uns bons records d'anar a caçar amb el meu pare. De més gran vaig pensar: “Per què he de matar els pobres aucells?” I em vaig dedicar a agafar-los vius i tenir-los en gàbies. Vaig arribar a tenir més de dos-cents aucells en el jardí de casa. Un bon dia, em vaig dir: “Per què han d'estar tancats?” I vaig obrir les portes i van marxar.

Imagino que créixer en un poble de l'interior de Mallorca genera que els ritmes del camp siguin molt presents?

I tant! Pensa que anava a peu de casa a l'escola i amb els amics corriem i fèiem les mil i una entre horts, camps, muntanyes i corrals. La relació amb la natura va ésser quotidiana fins els deu anys. A aquesta edat vàrem partir cap a la ciutat, és a dir, cap a Palma. El meu pare era metge neuròleg i va obrir la seva consulta a ciutat. En canvi, cada cap de setmana tornàvem a Selva i era com recuperar la llibertat. Haver de concentrar la meva vivència amb la natura i el món rural en dos dies va fer que ho estimés encara més.

Quin paper va tenir el seu pare en la vivència de la natura com a infant?

Va ésser molt important, sobretot, perquè sempre l'acompanyava quan sortia a caçar. Per la serra de Tramuntana vam caminar-hi molt. Ell em va ensenyar el santuari de Lluç i els seus voltants. Amb el temps he descobert que diferents generacions de la meua família han tingut una estreta relació amb la muntanya.

Per tant, des de petit la muntanya ha estat molt present en la seva vida?

Sí, des de sempre. També em va marcar la lectura del llibre: *Escoltisme per nois* de **Robert Baden-Powell**, malgrat que no vaig trobar cap agrupament escolta on inscriure'm. La lectura d'aquest llibre em va portar, a vegades, acompanyat dels meus amics, a experimentar molts dels seus consells. Per a mi, segueix essent un dels millors llibres que he llegit.

Imagino que va adonar-se que Baden Powell vol que s'estableixi un vincle espiritual amb la natura?

Sí. Cal tenir present que ell, abans d'escriure aquest llibre, va fer dues setmanes de supervivència en una illa amb una vintena de nois. D'aquí neix una estructura per a formar els infants a partir de la vivència, l'estima i la contemplació de la natura. Després del mestratge del meu pare i la vivència de la muntanya mallorquina, la lectura d'aquest llibre em va obrir la ment.

Aquest canvi el va viure individualment?

Sí. Però amb els amics anàvem a fer excursions a la muntanya els dissabtes i diumenges. Recordo que una vegada, vam ésser fora cinc dies per poder observar els darrers voltors de Mallorca. Érem tres, el meu germà, un amic i jo. Cal esmentar que aquest amic al cap d'un temps va crear el GOB (Grup d'Ornitologia Balear) i jo com que era menor d'edat no vaig poder signar els primers estatuts.

Va estudiar Medecina per poder ajudar els altres?

Evidentment. També és molt important per mi l'exemple del meu pare. Era un home sempre preocupat per la salut dels seus malalts i el recordo visitant els pacients i llegint quan era a casa. Ell sempre llegia i estudiava. També em va influenciar el seu tracte amb els malalts. Ell em deia que l'objecte més important del metge és la cadira, on seurà el pacient per explicar-te com es troba i tu has de saber escoltar.

Un altre element que ha marcat la seva vida és la crida per l'Orient?

Sí. Pensa que només acabar la llicenciatura vaig marxar cap a la Xina. Tingues present que mentre estudiava ja tenia curiositat per conèixer altres tradicions mèdiques. No he pensat mai que siguem els millors. Per aquest motiu vaig estar tres anys estudiant medicina xinesa a la Xina, també vaig estudiar medicina tibetana i [medicina homeopàtica](#). El desitjable és fer la millor medicina. Ara bé, un pot preguntar-se quina és la millor medicina? Simplement, la més adequada per un pacient en un moment concret.

Què el va fascinar d'Orient?

Vaig acabar medicina l'any 1979 i en aquell moment el Tibet estava tancat per

l'ocupació xinesa. Per fortuna vaig trobar un curs d'acupuntura i medecina xinesa de tres mesos per metges occidentals en una universitat xinesa. Però els tres mesos es van transformar en tres anys.

I a nivell interior?

Jo hi anava per estudiar medecina, però un cop allà vaig conèixer un monjo budista, metge i mestre d'arts marcial, que vivia a la muntanya. Ell em va acollir un any en el seu eremitori. Per tant, vaig estar dos anys a la universitat i un a la muntanya.

Com era la seva vida amb aquest monjo?

Doncs vivia al mig del bosc amb ell. A vegades l'acompanyava a visitar malalts. Però la major part del temps era fer vida d'ermità, és a dir, llevar-se molt aviat, a les tres de la nit, pregar, anar a recollir plantes al bosc, parlar a l'hora de dinar, llegir, entrenar, sopar i a dormir a les vuit del vespre. Ell em deia que podia marxar quan volgués si aquella vida no m'agradava. Ara bé, el seu mestratge em va fer superar la duresa del dia a dia. Malgrat que el meu interès inicial era la medecina i les arts marcial, allà vaig descobrir l'espiritualitat. Ell, al cap de mesos, em va fer sentir l'energia que transmetia i utilitzava per curar. Per tant, no practicava l'acupuntura. Allà em vaig adonar que som matèria, energia i espiritualitat.

Què va sentir?

Una enorme gratitud. Pensa que jo venia d'una família religiosa, havia estat escolà a la parròquia del meu poble... i guardo un bon record de l'Església. Després vaig estudiar Ciències religioses a la Facultat de Teologia de Barcelona.

Quan torna de la Xina, què fa?

Als dinou anys, quan era a la facultat, ja tenia clar que volia estudiar homeopatia, medecina xinesa i medicina tibetana. Quan torno em resta per acabar el meu programa formatiu, estudiar plantes medicinals i homeopatia. Conec que a la Facultat de Farmàcia de la Universitat de Pisa puc estudiar plantes medicinals. Després de la meva estada a Pisa -tot d'una després de tornar de la Xina-, amb vint-i-sis anys i ja casat, només em restà estudiar homeopatia i vaig marxar a Mèxic. Per tant, vaig estar més de dotze anys formant-me com a metge.

Quan acaba aquest periple, què fa?

Doncs obrir una consulta a Palma on encara treballo, ara fa trenta-cinc anys.

Imagino que tot el seu bagatge formatiu és present en la teva tasca professional?

Sí. Però sobretot, em dedico a la medecina homeopàtica. Per a mi, els principis de la medecina homeopàtica són fascinants. Un vuitanta per cent dels meus pacients són infants, ja que l'homeopatia és molt més ràpida i efectiva amb els nens. Pensa que els glòbuls són com confits impregnats de medicament. Per tant, són molt fàcils d'administrar als infants.

Sempre ha tingut una gran vinculació amb el [santuari de Lluc](#)?

Sí. La meua família ha viscut des de sempre molt a prop del santuari. Vaig conèixer la meua dona a Lluc. La meua tercera filla es diu Maria de Lluc. D'altra part, la paraula Lluc significa bosc sagrat. I, actualment, vaig dues vegades per setmana tocant la gaita o xirimia des del meu poble fins al santuari.

Des de fa uns anys és el director d'unes colònies per nens al santuari?

Sí, des de fa tres anys. Són uns camps que tenen una durada d'una setmana, en la qual es treballa l'anglès i és una immersió en la natura que envolta el santuari: conèixer els aucells, les plantes, les històries... Cal reconèixer que aquest interès per formar infants a la natura prové de la lectura del llibre de Baden-Powell.

També em consta que és un gran devot de Ramon Llull?

Moltíssim. A casa teníem una edició del segle XVII del llibre *Blanquerna* de **Ramon Llull** –i encara ho tinc– i aquest va ser el meu primer contacte amb ell. D'altra part, vaig estudiar als franciscans de Palma, on hi ha la tomba de Ramon Llull. També el puig de Randa, la muntanya dels tres santuaris, Miramar... eren espais coneguts. L'any 2006 va caure a les meves mans una vida glossada de Ramon Llull del pare franciscà **Sebastià Rosselló**. Quan es va commemorar el setè centenari de la mort de Ramon Llull, el 2016, em vaig aprendre de memòria la vida glossada de Ramon Llull que dura uns vint-i-cinc minuts. Un dia vaig saber que el pare franciscà que l'havia escrit estava retirat amb noranta-dos anys i vaig decidir fer-li una visita. Era un 5 de gener. Després de presentar-nos, vaig dir-li que m'havia memoritzat la seva glossa i l'hi vaig proposar si volia escoltar-la. En acabar, me vaig adonar que estava plorant i em va dir: És el millor regal de reis que m'han fet mai!

Carai!

Al cap d'uns anys vaig conèixer un professor de la Universitat de Barcelona que és un especialista en Ramon Llull –n'**Albert Soler**–, i ens vam fer amics. Ell ha participat amb els seus alumnes en itineraris lul·lians per Mallorca.

També voldria parlar de la seva experiència fent el camí de Sant Jaume. On va començar?

Al port de Barcelona i d'allà em vaig dirigir al monestir de Montserrat, on em trobo amb [el pare Ramon Ribera Mariné](#), del qual ja havia llegit el seu llibre sobre la seva experiència del camí de sant Jaume. El motiu d'anar-lo a trobar és que havia decidit seguir les seves etapes, les quals eren molt llargues. Recordo que vaig arribar al monestir de Montserrat a les tres de la matinada, ja que m'havia perdut per la zona de Rubí. A les vuit del matí va arribar el pare Ramon Ribera que em va acompanyar dues hores de la següent etapa, que anava de Montserrat a Igualada. Vam caminar plegats, vam parlar... va ésser un moment d'una gran felicitat.

El camí el va fer sol?

Sí. El motiu va ésser fer una pregària a Déu per aconseguir que un projecte que tenia entre mans es fes realitat.

Quin record guarda de l'experiència de fer el camí en solitari?

Una gran alegria. Al cap de quatre anys el vaig tornar a fer per donar gràcies a la

vida i va ésser un camí molt especial, ja que el vaig fer sense portar un duro a la butxaca. Com ho vaig aconseguir? Doncs ajudant als peregrins com a metge i tocant la xirimia als pobles. Això em permetia guanyar-me el pa de cada dia i el que em sobrava ho deixava a l'església del lloc. Per tant, cada dia començava de zero.

La natura és sagrada?

La creació i la vida són sagrades. La natura és part de la creació. Nosaltres som part de la creació. Per tant, el que cal és respectar-nos i estimar la natura.